Het is zeer wonderlijk, dikwijls zelfs ontzagwekkend, in den herfst zomer op een stille heide te zijn, waarvan ligt den uitgestrekten horizont. De bliksemwagens dampen langzaam tot ontwolkten, blauwen zomer. Men zou zeggen dat een onstuimige angst de natuur plotselingen kreunt bevangen; de zon verflauwt en schijnt met flauwen schemer; de lucht wordt stikkend en verwekt de borst des menschen; de vogels, dwalend en verdwaasd, vliet met benauwdheid; de bien schieten als pijlen door de winter om hare kooien te bereiken; het loof der bomen zwiert, de wind heeft zijnen adem op; de kleine kinderen sluiten hunne bloemkelken en bladeren toe. In de ontzagwekkende stilte wacht alles..... Een onbeschrijfelijk gevoel van angst en van onbeid beklemt het harte des dichters; en, te midden der algemeene vreeze, zuicht zijne ziel onder het benauwd gewicht, het schrikkelijk natuurwonder in zijne volle majesteit te aanschouwen.

Maar onverwachts beginnen de wolken zwijgend door elkander te dryven; wat men lang ginder verre in stille hangen zag, komt nu in woeste vaart aangestormd; het oksaan loeit en brult als wanneer het door Gods hand met magtige slagen voortgezwiept; het ontwikkt der donderwolken en gelijktijdig gekil der pijen, het dreit wolken zand en bladeren als dwarrelende in de hoogte slyeren, barst en ontwikkelt het zwarte gebrom. Den eerst komt de donder met zijne magtige stem alle zegenwolken voor hemelen. De bliksem schiet zijne vlammende schichten door het ruim; de bieren schijnen te branden, zwijgen stranger door; weder hare stemmen, stroomen weder stortig op de aarde — en op het gelui der orkaan volgt het ontzettend dreef gekletter van den vallenden regen.....

Antwerpen den 15e Xbre 1849

Conscience